

Landbrugsministeren vil overveje det. Men naar der da blev bemærket fra Ministerens Side, at det skulde være nødvendigt at standse Resultatet af Overvejelserne, indtil vi fik en større Revision af Jagtloven, saa maa jeg sige, at det har ikke været min Mening, da jeg indbragte dette Andragende, og jeg kan heller ikke tro, at det er nødvendigt. Det er en lille Ting i Jagtloven, som i og for sig ikke har noget som helst med Jagt at gøre. Det er Fredløsheden for nogle Smaafugle, som blive efterstræbte ikke af Jægere, ikke af kyn-dige Folk, det er rent ud sagt et Bølle-væsen. Jeg maa maaske gøre det høje Ting opmærksomt paa, hvorledes Jagtloven udtaler sig om disse Fugle. I Jagtloven af 8. Maj 1894 § 17, et af de sidste Stykker, staar, at Indenrigsministeren er berettiget til „i Tidsrummet mellem den 1. November og 1. Januar at give bestemte Personer Tilladelse til paa egen Jagtgrund at indfange Smaafugle af Finke- og Dompap-slægten. Disse Smaafugle maa forhandles hele Aaret. Det er forbudt at falbyde indenlandske Smaafugle af andre fredede Arter“. Altsaa vi have ikke Lov til at fange disse Smaadyr og heller ikke til at sælge dem, men for Finkers og Dompappers Vedkommende har Landbrugsministeren — før var det Indenrigsministeren, nu er det Landbrugsministeren — Lov til at meddele visse bestemte Personer Tilladelse til at fange dem paa deres egen Grund. Jeg ved ikke, om nogen Sinde nogen jagtberettiget har indgivet noget Andragende om at faa Lov til at fange Fugle paa sin egen Grund; jeg skulde næsten tro, at det aldrig har fundet Sted, det skulde i hvert Tilfælde have hørt til Undtagelserne, at nogen Grundejer eller Jagtejer har indgivet Andragende om mellem den 1. November og den 1. Januar at have Lov til at fange disse Smaafugle. Nej, det gaar til paa en helt anden Maade. Før at fange dem paa sin egen Grund skal man have Ministerens Tilladelse, men uden Ministerens Tilladelse fanges de af dertil egnede Personer, løse Eksistenser, ikke blot i Tiden mellem den 1. November og den 1. Januar, men hele Aaret rundt, og dette, at de fanges af saadanne løse Individier, gør ogsaa, at Fangsten ikke indskrænkes blot til Finke- og Dompap-slægten, som ere Frøedere, men man fanger ogsaa alle mulige Insektædere, særlig, hvad der er mig bestemt lokalt bekendt, Nattergale. Jeg har været Vidne til, at en bestemt lokaliseret Egns Natter-

gale i et Antal af maaske en Snes Stykker i Løbet af en to-tre Dage ere fuldstændig indfangede, saaledes at al Nattergalesang forstummede, ved nogle Individier, som ikke havde Landbrugsministerens Tilladelse dertil og aldeles ikke brød sig om at have den, fordi Fuglene slet ikke efterse den Slags Bestemmelser, før de hoppe paa Limpinden. Ved at denne Forhandling af saadanne Smaafugle frit kan foregaa hele Aaret rundt, og ved, at der er en betinget Tilladelse til at fange Fugle af Finke- og Dompapslægten, gøres det i Virkeligheden ganske umuligt for de lokale Politimestre at sætte en Bom for Ondet. Naar vi gik saa langt, at vi sagde, at der ikke maa handles med Smaafugle, saa gjorde vi et radikalt Skridt; thi saa kunde vedkommende Forhandler, naar han falbød nogle af disse Fugle, blive taget i Kardusen. Nu gaar det paa den Maade, at naar vedkommende Fuglefængere komme med Fugle i Fredningstiden og med Fugle af den Slags, som Ministeren ikke kan dispensere fra, saa bliver det bare sagt: vi have faaet dem fra Malmø! Det gaar her som med al Fredning: naar man kan faa vedkommende Dyr fra Nabobyen, hvor de ikke ere fredede, saa er man ikke saa tosset at sige, at man har fanget dem paa det fredede Sted. Til Trods for Fredningsbestemmelserne viser det sig, at Handelen gaar godt alligevel hele Aaret rundt. Jeg kan saaledes meddele for Zoologisk Haves Vedkommende, at der til Stadighed og til Direktørens stadige Fortvivlelse falbydes alle mulige Fugle af alle mulige Arter af alle mulige løse Eksistenser. Jeg vil derfor sige, at naar man vil sætte en Stopper derfor og bringe vor Fugleverden en saa væsentlig Støtte, som der her paatænkes ved at forbyde Handelen med dem, saa behøve vi ikke at sætte det i Forbindelse med en Revision af Jagtloven; thi der er ingen Jæger, ingen Grundejer, som har nogen speciel Interesse i Retning af ikke at frede disse Fugle, og vi kunne derfor godt forbyde Handelen med dem, uden at gaa nogens berettigede Krav for nær. Jeg vilde saa gerne have haft Ordet, før den højtærede Landbrugsminister fik det; thi det er meget haardt, naar en Minister skal trække sig tilbage fra en offentlig Udtalelse, han er fremkommen med, men jeg vil altsaa blot følge det Eksempel, Udvalget har givet, og henstille disse Bemærkninger til den højtærede Landbrugsministers Overvejelse i Haab om, at vi skulle kunne